

Dr Dave Mathewson, Literatura Nowego Testamentu,

Wykład 2, Hellenizacja

© 2024 Dave Mathewson i Ted Hildebrandt

Historia i literatura Nowego Testamentu autorstwa dr Davida Mathewsona. Wykład 2, Historia i hellenizacja.

W porządku, skoro już milczysz, możemy zacząć, ale zacznijmy od modlitwy, a potem zaczniemy rozmawiać o Nowym Testamencie. Powiedziałem, że to, co chcę dzisiaj zrobić, dotyczy tego tygodnia i być może części przyszłego tygodnia lub większej części przyszłego tygodnia, w pewnym sensie przygotowania sceny lub kontekstu dla Nowego Testamentu, uznając, że istnieje wiele czynników historycznych, politycznych, wiele wydarzyło się przed powstaniem Nowego Testamentu i w jego trakcie, co wpłynęło na pisanie dokumentów Nowego Testamentu i wpłynęło na nie. Aby więc je w pełni zrozumieć, musimy trochę naszkicować i trochę zrozumieć, co działo się przed powstaniem Nowego Testamentu i w jego trakcie.

Ponownie, zrozumienie, że Nowy Testament nie został napisany w próżni. Pisarze nie usiedli pewnego dnia i jak myślałem, gdy byłem bardzo młodym chłopcem, zaczęli promieniować i czuć natchnienie przez Ducha, po prostu usiedli i zaczęli pisać te dokumenty, ale zamiast tego pisali w ramach tego odpływu i odpływu. ciąg wydarzeń historycznych, politycznych i religijnych. Musimy więc trochę to zrozumieć, zanim zajmiemy się samymi dokumentami Nowego Testamentu, ale zacznijmy od modlitwy.

Ojcze, dziękujemy Ci, że dałeś nam umysły do myślenia, zwłaszcza umysły do myślenia Twoich myśli po Tobie, Twoich myśli, które nam przekazałeś i osadzonych w tym, co wyznajemy, jest Pismo Święte, Twoje Słowo, które zostały sporządzone w bardzo specyficznym okolicznościach historycznych oraz w konkretnym czasie i sytuacji. Panie, pomóż nam zrozumieć choć odrobinę tego, abyśmy mogli głębiej spotkać się z Twoim Słowem i lepiej zrozumieć, co Ty wciąż chcesz nam dzisiaj powiedzieć jako Twój lud. W imieniu Jezusa modlimy się, amen.

Być może zacznijmy od tego, co rozumiemy przez słowo Nowy Testament, kiedy odnosimy się do tej grupy lub zbioru pism, które nazywamy Nowym Testamentem. Co przez to rozumiemy? Częściowo ma to związek z tym, co zwykle przychodzi nam na myśl, kiedy ty i ja słyszymy słowo Testament? Powodem jest to, że słowo Testament jest dziś używane w dość ograniczonym kontekście, więc nie używamy go zbyt często w naszym codziennym słownictwie, ale kiedy go używasz lub słyszysz, jak jest używane, co zwykle przychodzi ci na myśl, gdy myślisz o słowie Testament? Biblia to jedno, ale nawet w normalnym, potocznym języku nie używamy jej zbyt często i być może dlatego macie problemy lub niektórzy z was mogą nie być do końca pewni, jak odpowiedzieć na to pytanie. Oprócz nawiązania do Biblii, w jakim innym kontekście często używamy słowa Testament? Podobnie jak zeznanie w sądzie,

testament jest dziś zwykle używany w kontekście prawnym. Na przykład, jak już tutaj powiedziałem, często słyszymy o ostatniej woli i testamentu, więc testament jest często dokumentem prawnym, który określa podział mojego majątku, na przykład po mojej śmierci, dlatego często mówi się, aby sporządzić testament testament lub testament.

Powtarzam, to jest to, co chcesz, aby stało się z twoim dobytkiem lub dobytkiem po twoim odejściu z tego życia, a niektórzy próbowali zastosować to do tego, jak rozumiemy słowa Stary i Nowy Testament. Myślę jednak, że powinniśmy pomyśleć o słowie Testament w nieco inny sposób i to jest pierwsza osoba, która użyła słowa Stary lub Nowy Testament, mimo że nie używała angielskiego. Właściwie to było po łacinie.

Pierwszą osobą, która użyła Starego i Nowego Testamentu, był człowiek imieniem Tertulian, który żył pod koniec II i III wieku. Tertulian użył tego słowa, jako pierwszy użył tego słowa, przynajmniej o takim, o jakim wiemy, używać słowa Stary i Nowy Testament w odniesieniu do zbioru dokumentów, który nazywamy Starym Testamentem i zbioru dokumentów, który nazywamy Nowym Testamentem. Tertulianie, warto o tym pamiętać, Tertulian był osobą, którą często nazywamy jednym z pierwszych Ojców Kościoła. Od czasu do czasu usłyszycie, jak mówię o Ojcach Kościoła.

Ojcowie Kościoła to grupa osób, które po Apostołach i autorach Nowego Testamentu były przywódcami wczesnego kościoła i pisali, a niektóre z ich dokumentów lub wzmianek o nich pojawiają się w niektórych naszej wczesnej literaturze, ale z mniej więcej Mniej więcej w tym okresie między 200 a 400 rokiem naszej ery żyli tacy ludzie jak Tertulian, którzy pisali i często mówili rzeczy, które są bardzo cenne, pomagając nam zrozumieć Nowy Testament i sposób, w jaki go rozumieli, ale Tertulian był jednym z jako pierwszy nawiązał do Nowego Testamentu tytułem Nowy Testament. Teraz jednak słowo Testament tak naprawdę odnosi się nie tyle do naszego prawnego kontekstu ostatniej woli i Testamentu, ile pochodzi od łacińskiego słowa testamentum , które miało przetłumaczyć greckie słowo, które wygląda tak. Nie musisz być w stanie tego zapisać ani rozpoznać, ale napisałem to, żebyś mógł to zobaczyć.

Ale to słowo, diatheke , które w rzeczywistości oznacza przymierze, jest używane głównie w Nowym i Starym Testamencie w odniesieniu do przymierza. Jeśli zapoznałeś się już ze Starym Testamentem, mam nadzieję, że dowiedziałeś się o różnych przymierzach, przymierzu, które Bóg zawarł z Mojżeszem, przymierzu, które Bóg zawarł z Abrahamem i Dawidem, przymierzu będącym umową, którą zawiera Bóg lub relacją, z którą nawiązuje jego poddaniymi, ze swoim ludem, tak że gdy myślimy o Nowym Testamencie, myślimy przede wszystkim o słowie Testament w kontekście słowa przymierze, więc przez Nowy Testament mamy na myśli grupę pism, które świadczą o nowym przymierzu Boga więź ze swym ludem, ustanowiona

przez Jezusa Chrystusa. Stary Testament, kończy się Stary Testament, chcę też trochę porozmawiać o tym pojęciu, szczególnie starym i nowym, ale Stary Testament kończy się oczekiwaniem lub oczekiwaniem, że pewnego dnia Bóg ustanowi nowe przymierze, w przeciwieństwie do starego przymierze, które ustanowił pod rządami Mojżesza, Bóg ustanowi nowe przymierze ze swoim ludem.

Nowy Testament jest przekonany, że wraz z przyjściem Jezusa Chrystusa zostało już ustanowione to nowe przymierze, to nowe postanowienie, w ramach którego Bóg zapewnia zbawienie swojemu ludowi, to nowe przymierze zostało już zainaugurowane przez osobę Jezusa Chrystusa. Kiedy więc mówimy o Nowym Testamencie, mamy na myśli grupę pism, które świadczą o relacji Nowego Przymierza ustanowionej i wypełnionej w osobie Jezusa Chrystusa. Zatem przez Nowy Testament nie mamy na myśli ostatniej woli i testamentu Boga wobec Jego ludu, mamy na myśli pisma, które świadczą o przymierzu, nowym przymierzu, które było obiecane w Starym Testamencie, ale teraz wypełniło się w Chrystusie.

Dokumentami, które historycznie i teologicznie o tym świadczą i dają na to dowód, są te pisma, które nazywamy Nowym Testamentem. Nasuwa się tu także pytanie: co jest tak starego w Starym Testamencie, co jest takiego nowego w Nowym Testamencie i czy są to w ogóle odpowiednie słowa? W pewnym sensie w ciągu ostatnich kilku lat pojawił się nacisk na znalezienie innej terminologii, ponieważ stare i nowe wydają się... nazywanie jednej części Biblii starą wydaje się raczej pejoratywnym określeniem. Wydaje się sugerować coś, co jest zużyte, staromodne, nieprzydatne, a może nawet gorsze, przede wszystkim błąd, który należy poprawić za pomocą czegoś znacznie lepszego.

Czasami więc stare i nowe mogą nieść ze sobą pejoratywne znaczenie negatywne i pozytywne znaczenie nowego. Niektórzy sugerują zatem, że powinniśmy nazwać go Pierwszym i Drugim Testamentem, gdyż Pierwszym Testamentem są księgi, które studiuje się w ramach Przeglądu Starego Testamentu, co może być lepsze. Zamierzam trzymać się terminologii Starego i Nowego Testamentu tylko dlatego, że jest ona tak powszechna i większość z nas słyszała ją w tych terminach.

Ale chcę, żeby było jasne, kiedy rozumiemy związek pomiędzy Starym i Nowym Testamentem, nie należy go rozumieć w kategoriach tego, co negatywne i pozytywne, gorsze, lepsze lub zużyte, lepsze i nowsze, ale zamiast tego należy to rozumieć w kategoriach obietnicy i spełnienia. Stary Testament jest postrzegany jako antycypujący kulminację i wypełnienie, które teraz następuje w osobie Jezusa Chrystusa. Zatem Nowy Testament należy postrzegać jako ostateczne wypełnienie i kulminację Bożego objawienia, które rozpoczęło się i było oczekiwane w pismach Starego Testamentu.

Na przykład, pierwsze dwa wersety, spójrzmy, pierwsze dwa wersety Listu do Hebrajczyków w waszym Nowym Testamencie oddają tę ideę, gdy jest napisane, że

księga zaczyna się w ten sposób, dawno temu Bóg przemawiał do naszych przodków w wielu i różnych drogi przez proroków. Odniesienie do Boga objawiającego się w ramach pism Starego Przymierza, kiedy objawił się Izraelowi, ta grupa pism, która świadczy o objawieniu się Boga w ramach Starego Przymierza z Izraelem, na którym skupiłeś się w przeglądzie Starego Testamentu. Ale potem List do Hebrajczyków mówi dalej, ale w tych ostatecznych dniach, te ostatnie dni są teraz, teraz, gdy nadeszło wypełnienie, dni, czas, na który wskazywał Stary Testament.

Teraz, w tych ostatecznych dniach, Bóg przemówił do nas przez swego Syna. Innymi słowy, objawienie Boga poprzez Jego Syna, Jezusa Chrystusa, osiąga swoje wypełnienie i punkt kulminacyjny. Bóg, tak, Bóg objawił się w pismach Starego Testamentu, ale znajduje to swój ostateczny punkt kulminacyjny i spełnienie w Bogu objawiającym się teraz w swoich pismach Nowego Przymierza, Nowym Testamencie.

Dlatego ważne jest, aby zrozumieć, kiedy Nowego Testamentu nie należy postrzegać jako gorszego, ulepszanego lub zaktualizowanego, a stary jest przestarzały i staromodny, ale zamiast tego jest po prostu kwestią spełnienia, obietnicy i spełnienia. Stary Testament przewiduje i obiecuje, że pewnego dnia Bóg ostatecznie doprowadzi do zawarcia przymierza ze swoim ludem. Teraz, gdy Jezus Chrystus pojawia się na scenie, dokonuje tego spełnienia, a pisma Nowego Testamentu poświadczają to spełnienie w osobie Jezusa Chrystusa.

To właśnie rozumiemy przez testament. To właśnie mamy na myśli, a przynajmniej to, co mam na myśli, mówiąc Stary i Nowy Testament. Powtarzam, nie ostatnia wola i testament, ale testament w kategoriach przymierza, Bożego przymierza, układu, umowy i relacji, którą On nawiązuje ze swoim ludem, jest tym, co rozumiemy przez przymierze.

A następnie przez Nowe Przymierze mamy na myśli te dokumenty, które świadczą o objawieniu się Boga, kulminacyjnej pełni Jego objawienia się przez Jezusa Chrystusa. A dokumenty, które to potwierdzają, nazywamy Nowym Testamentem. W porządku.

Następna sprawa, cóż, po pierwsze, czy są jakieś pytania dotyczące tego, jak rozumiemy lub co rozumiemy przez testament, co rozumiemy przez Nowy Testament? Mam nadzieję, że część z tego jest znana z twojego kursu poświęconego przeglądowi Starego Testamentu, ale chcę się tylko upewnić, że rozumiemy. Co to znaczy, myślałem, kiedy zacząłem interesować się studiami biblijnymi, myślałem, że ponieważ interesowałem się Nowym Testamentem, moje zadanie będzie łatwiejsze. Ponieważ jeśli spojrzeć na Stary i Nowy Testament, w porównaniu z nim Nowy Testament stanowi bardzo małą część całej Biblii.

Ponieważ jednak Nowy Testament jest wypełnieniem i kulminacją Starego, wkrótce odkryłem, że jestem odpowiedzialny za dużo więcej niż tylko Nowy Testament, ale jestem również odpowiedzialny za Stary i Nowy. Ponieważ Nowy Testament,

wypełniając Stary, zakłada to i zakłada jego zrozumienie. Dlatego dość często będziemy wracać do Starego Testamentu, aby pokazać, jak pewne dokumenty Nowego Testamentu zakładają to, co czytamy w Starym Testamencie, pokazując, jak spełnia się to i osiąga punkt kulminacyjny w osobie Jezusa Chrystusa.

Drugą rzeczą, którą należy powiedzieć, tytułem przeglądu Nowego Testamentu, jest to, że Nowy Testament – i mam nadzieję, że dla większości z was, wielu z was, przynajmniej ogólnie to zrozumieliście, a to oznacza, że Nowy Testament jest ułożony nie chronologicznie, ale ułożony logicznie. Oznacza to, że księga Mateusza nie jest pierwszą księgą napisaną w Nowym Testamencie. Moim zdaniem to zaszczytne miejsce przypada albo Jakubowi, albo I Tesaloniczan.

Porozmawiamy o tym później. Mateusza nie była pierwszą napisaną księgą. Nie zostało ono napisane przed Markiem.

Prawdopodobnie nie został on nawet napisany przed Listem do Rzymian i wieloma innymi księgami, które napisał Paweł. Zamiast tego Nowy Testament jest ułożony bardziej logicznie niż chronologicznie. I znowu mam na myśli, że nie jest to ułożone według kolejności, w jakiej pisano księgi.

Zamiast tego istnieje logika w sposobie, w jaki Nowy Testament jest złożony. Nawet listy Pawła, które stanowią większość Nowego Testamentu, są ułożone bardziej według długości. Nie w całości, ale ogólnie, listy Pawła są ułożone nie w kolejności, w jakiej je pisał, ale zasadniczo według długości.

Zatem Rzymian jest pierwszy. Kiedy dojdiesz do listów Pawła, najpierw znajdziesz List do Rzymian, ponieważ jest najdłuższy. Zamiast tego, Nowy Testament jest ułożony chronologicznie.

A tak przy okazji, to tylko zdjęcie starożytnego greckiego rękopisu. Wyglądałoby to mniej więcej podobnie do tego, co faktycznie napisaliby autorzy Nowego Testamentu. Niektórzy z was nie widzą tego zbyt dobrze.

To jest początek Ewangelii Jana. To Jan 1. Jest to starożytny rękopis pochodzący z III lub IV wieku naszej ery, więc jest dość stary. Zauważysz, że jeśli przyjrzyś się temu z bliska, zobaczysz, że jest to w kolumnach i są w nich pewne oznaczenia, takie jak podziały akapitów i inne rzeczy.

Ale ogólnie rzecz biorąc, jest kilka rzeczy, które można zauważyć. W starożytnym tekście Nowego Testamentu można zauważyć trzy rzeczy. Jednym z powodów, dla których ci to pokazuję, jest to, że doceniasz tłumaczenia Nowego Testamentu, które posiadasz.

Po pierwsze, oryginalne rękopisy w tych starszych rękopisach zostałyby w całości napisane wielkimi literami. Nie pisali kursywą. W tym momencie nie było żadnych małych liter.

Przynajmniej nie było powszechne ich używanie. I tak, jeśli przyjrzyj się temu bliżej, wszystko jest napisane wielkimi literami. Nazywa się to odpieczętowanym rękopisem, jeśli cię to interesuje, ale nie będzie to przedmiotem testu ani niczego.

To też nie będzie. To jest po prostu głównie po to, żeby cię zainteresować. Ale jest to napisane w całości wielkimi literami.

Kolejną rzeczą, którą można zauważyć w tym przypadku, jest brak podziałów na słowa. Nie jestem pewien, czy tak było, może profesor Hildebrandt może nam powiedzieć, ale czy chodziło o oszczędność miejsca, czy po prostu tak napisano. Ale nie było podziałów między słowami i literami.

Wszystko było po prostu uruchomione. Po trzecie, praktycznie nie było w nim znaków interpunkcyjnych, kropek, przecinków ani znaków zapytania. To po prostu pokazuje, ile pracy włożono w zapewnienie tłumaczenia na język angielski.

Ponieważ często musieli pracować z czymś, co wygląda tak. Ale znowu, jest to bardzo stary, starożytny rękopis, poświadczający Ewangelię Jana. Jak wielu z Was wie, nie mamy oryginału, nie mamy oryginalnego dokumentu Jana, ale mamy pewną liczbę jego kopii.

Ten jest bardzo starszy i bardzo wysokiej jakości, co świadczy o pisarstwie Jana. Przypomina to więc wygląd dokumentów Nowego Testamentu. Wróćmy jednak do układu Nowego Testamentu.

Przede wszystkim cztery Ewangelie – Mateusz, Marek, Łukasz i Jan – są na pierwszym miejscu z dwóch powodów. Po pierwsze, stanowią naturalny pomost pomiędzy Starym i Nowym Testamentem. Po drugie, dlatego, że dotyczą one życia założyciela chrześcijaństwa, czyli osoby Jezusa Chrystusa, który urzeczywistnia wszelkie oczekiwania i obietnice Starego Testamentu.

Ponieważ więc głównym tematem i treścią Ewangelii jest Jezus Chrystus oraz fakt, że Ewangelie stanowią naturalny pomost pomiędzy Starym i Nowym Testamentem, logicznie rzecz biorąc, są one najważniejsze, nawet jeśli niektóre z nich zostały napisane później niż inne dokumenty. Zatem Mateusz, Marek, Łukasz i Jan, logicznie i naturalnie, zajmują pierwsze miejsce w naszym Nowym Testamencie. Logicznie rzecz biorąc, Księga Dziejów Apostolskich jest następna w tym sensie, że pokazuje, jak ten ruch Jezusa, jak ten ruch, który nazywamy chrześcijaństwem, zapoczątkowany przez Jezusa, zaczyna teraz rozprzestrzeniać się poza wąskie granice Jerozolimy i Judei, aby ostatecznie objąć większy, greckojęzyczny świat pierwszy wiek.

więc znowu naturalnym zakończeniem Ewangelii, logicznym i naturalnym następstwem Ewangelii. Następnie opisuje, w jaki sposób wydarzenia opisane w Ewangeliach oraz wydarzenia towarzyszące służbie Jezusa, jego życiu i śmierci, w jaki sposób zaczęły się one teraz rozprzestrzeniać i wpływać na region znacznie większy niż tylko Jerozolima i wąskie granice Palestyna? Jak doszło w końcu do objęcia całego zamieszkałego świata I wieku? Można także zobaczyć, jak logiczny jest Nowy Testament w tych Dziejach Apostolskich, porozmawiamy o tym później, kiedy dotrzemy do tych ksiąg, ale jedna z Ewangelii, trzecia Ewangelia, Łukasz, jak niektórzy z was prawdopodobnie wiedzą, była w rzeczywistości częścią dwutomowego dzieła wraz z Dziejami Apostolskimi. Łukasza i Dzieje Apostolskie były pierwotnie dwoma tomami, które należały do siebie, ale logicznie zostały rozdzielone, tak że Łukasz następnie omawiał inne księgi, które przypominają, Mateusza, Marka i Jana, a następnie Dzieje Apostolskie stanowią naturalny rodzaj przejścia do opisywania jak wydarzenia z Ewangelii zaczynają się teraz rozprzestrzeniać i wywierać wpływ na szerszy świat.

Dzieje Apostolskie, księga Dziejów Apostolskich wprowadza was w bardzo, narracyjny, rodzaj narracji historycznej o rozprzestrzenianiu się wczesnego kościoła, Ewangelia przedstawia wam kilka bardzo ważnych postaci, bardzo ważnych wczesnych przywódców chrześcijańskich jak Piotr i Jakub, a jeden z nich to człowiek, nawrócony faryzeusz, w rzeczywistości nawrócony terrorysta z I wieku n.e., który nawrócił się na chrześcijaństwo, imieniem Saul, a jego imię brzmi Paweł, i jest on odpowiedzialny za dużą część Nowy Testament. Jest więc rzeczą naturalną, że w Dziejach Apostolskich wystąpi wówczas jedna z postaci odgrywających dominującą rolę, a jego listy odgrywają kluczową rolę w kolejnym fragmencie Nowego Testamentu. Zatem podążając za Dziejami Apostolskimi, znajdujemy listy jednego z głównych bohaterów Dziejów Apostolskich, listy Pawła, począwszy od Listu do Rzymian, a kończąc na małej książeczce zwanej Filemon.

Listy Pawła to grupa listów, które często nazywane są listami ogólnymi lub listami ogólnymi, które po prostu odnoszą się do listów innych wielkich przywódców chrześcijańskich, które zostały wprowadzone w Dziejach Apostolskich, takich jak Piotr i Jakub zostali przedstawieni innym głównym postaciom w Dzieje Apostolskie, a ich listy znajdują się w Nowym Testamencie także po listach Pawła. I wreszcie księga Objawienia, która może istnieć. Prawdopodobnie jest wiele powodów, dla których znajduje się na końcu Nowego Testamentu, ale logicznie rzecz biorąc, z pewnością pasuje jako księga, która opisuje kulminację lub cel historii, kulminację Bożego planu zbawienia całego kosmosu, Apokalipsa św. Jana odgrywa stosowną rolę na końcu Nowego Testamentu. Apokalipsa św. Jana, drugą księgą może być Ewangelia Jana, lecz zarówno Ewangelia Jana, jak i Apokalipsa św. Jana prawdopodobnie pretendowałyby do miana ostatniej księgi Nowego Testamentu, napisanej bardzo blisko końca I wieku.

Ale znowu, jak widać, Nowy Testament ma logikę w sposobie, w jaki jest ułożony. Nie jest to ułożone według kolejności, w jakiej została napisana książka, ale wydaje się ujawniać pewną logikę w sposobie, w jaki jest ona ułożona. W porządku, porozmawiajmy trochę o tym, jak to wszystko się stało? Co działo się przed i w trakcie pisania Nowego Testamentu? Jak powiedzieliśmy, Nowy Testament nie był po prostu, nie wyłonił się po prostu z niczego, nie powstał ex nihilo, ani też nie, z pewnością byłby prostszy, gdyby Bóg po prostu zrzucił z nieba listę tego, co było, jak chciał, aby jego ludzie, o których warto myśleć i wierzyć.

Zamiast tego Bóg postanowił objawić się poprzez bardzo historyczne wydarzenia i okoliczności, w bardzo specyficznej kulturze i miejscu oraz w bardzo specyficznym języku. Zatem pomoże nam to trochę zrozumieć lub, jak sądzę, pomoże nam lepiej zrozumieć Nowy Testament, jeśli zrozumiemy trochę sytuację i okoliczności, które ją wytworzyły. I znowu, w tym momencie chcę malować tylko szerokimi pociągnięciami pędzla.

Przynajmniej dla mnie historia Nowego Testamentu, świata grecko-rzymskiego i ówczesnego świata żydowskiego jest bardzo fascynująca, ale zdaję sobie sprawę, że wielu z Was może nie, więc chcę głównie przekazać lub namalować bardzo szerokie pociągnięcia pędzlem. Co się działo politycznie, historycznie, kulturowo, religijnie? Jakie były główne i dominujące ruchy, wydarzenia lub cechy, które stanowią tło i które moim zdaniem są niezbędne do zrozumienia, aby głębiej zrozumieć Nowy Testament? Przede wszystkim spójrzmy na klimat polityczny. Co działo się politycznie przed powstaniem Nowego Testamentu włącznie? Ponownie, w twoich notatkach, które mam na Blackboard, wymieniłem kilka kluczowych funkcji, znowu bardzo ogólnymi pociągnięciami pędzla.

Pierwszym punktem wyjścia do zrozumienia klimatu politycznego, klimatu politycznego, jest zrozumienie pojawienia się wielkiego generała. Mam tu na myśli osobę o imieniu Aleksander Wielki. I faktycznie odkryli, wykopaliska archeologiczne faktycznie odkryły, że mieli aparaty Kodaka i dokładnie tak wyglądał.

Jest Aleksander Wielki. Kto wie, jak wyglądał? Ale tak czy inaczej, jest to jedno popiersie i postać Aleksandra Wielkiego. Historia Aleksandra Wielkiego rozpoczęła się około 336 roku p.n.e., a więc jesteśmy mniej więcej 330 lat przed narodzeniem i pojawieniem się Jezusa Chrystusa na scenie historii.

Zatem około 330 lat wcześniej królestwo swego ojca przejął Aleksander Wielki. I przez mniej więcej 10 lat, Alexander po prostu szturmem podbija świat. I faktycznie rozszerza królestwo swojego ojca.

Aleksander Wielki rozszerzył to królestwo, aby objąć terytorium większe niż cokolwiek znanego wcześniej. Tak więc Aleksander Wielki jest jednym z

najważniejszych władców tamtych czasów. To dalej pokazuje, że to nie jest najlepszy wykres, ale to by było tak: Jerozolima byłaby taka jak tutaj.

To jest Morze Śródziemne. Oto Jerozolima. To współczesna Turcja, Azja Mniejsza.

Tutaj, w Grecji. Rzym i Włochy byłyby tutaj. Tutaj na dole jest Egipt, więc mniej więcej rozumiesz.

Ta przerywana linia pokazuje w przybliżeniu zasięg królestwa Aleksandra, które było wówczas dość znaczące. I jedną rzecz, którą zauważycie, to to, że ziemia Palestyny, Jerozolima, ten obszar przypada na okres panowania Aleksandra Wielkiego. Wziął więc udział w tej wielkiej kampanii wojskowej i podbił królestwo, a następnie rozszerzył je jeszcze bardziej, niż rozszerzył je jego ojciec.

Aleksander był znany jako genialny strateg wojskowy. Aleksander zrobił jedną rzecz, która była bardzo ważna i musicie znać ten termin, a terminem, który musicie znać, jest hellenizacja. HELLINA, czekaj, HELLINIZACJA.

Hellenizacja. Hellenizacja odnosi się do rozprzestrzeniania się języka i kultury greckiej i to właśnie zrobił Aleksander. Ponownie pochodzi od greckiego słowa Helles, które oznacza grecki, a hellenizacja odnosi się do ekspansji i rozprzestrzeniania się języka i kultury greckiej.

Tak więc w całym imperium jednym ze sposobów jego zjednoczenia było szerzenie greckiej kultury, religii i języka greckiego po całym imperium. Zatem praktycznie nic, łącznie z Jerozolimą i domem ludu Bożego, Żydów, nic nie umknęło wpływowi hellenizacji. Nic nie uszło wówczas wpływowi kultury greckiej i języka greckiego.

W rzeczywistości jedną z konsekwencji tego było to, że niedługo po tym nastąpiło tłumaczenie Starego Testamentu zwane Septuagintą. Zasadniczo jest to greckie tłumaczenie Starego Testamentu, a jednym z głównych powodów było to, że im więcej ludzie mówili po grecku, tym większa była potrzeba greckiego tłumaczenia Starego Testamentu, które, jak wiecie, miejmy nadzieję, z klasy Starego Testamentu, Starego Testament został pierwotnie napisany w języku hebrajskim, kilka części w języku aramejskim, ale wraz z rozprzestrzenianiem się hellenizmu oraz języka i kultury greckiej w końcu zaistniała potrzeba tłumaczenia na język grecki. Przynajmniej to jest jeden z powodów.

Zatem Aleksander jest znany z szerzenia imperium, znowu wielkiego imperium, największego, właściwie od czasu, na przykład, Imperium Perskiego, pod którym znaleźli się Żydzi, można znaleźć to w książkach takich jak Daniel i Stary Testament: itd. Teraz, po śmierci Aleksandra, Aleksander ponownie buduje to wielkie imperium. Po swojej śmierci Aleksander nigdy nie miał spadkobiercy swojego imperium ani nikomu, komu mógłby je przekazać lub przekazać.

I tak, w chwili śmierci Aleksandra, wciąż jesteśmy około 320 lat przed Chrystusem, mniej więcej, zanim Chrystus pojawi się na scenie. W tym czasie, po śmierci Aleksandra, w zasadzie dochodzi do walki między niektórymi jego generałami, na przykład o to, kto odziedziczy to królestwo. Zasadniczo sprowadza się to do walki o władzę pomiędzy dwiema grupami lub dwoma generałami i to jest tak zwane Seleucydzi i Ptolemeusze.

Seleucydzi, czy to proste? Wszystko, co musicie wiedzieć, znowu próbuję uprościć sprawę, Seleucydzi to grupa zamieszkująca północ od Jerozolimy, w ziemi syryjskiej. Więc znowu, jeśli mogę wrócić do tej mapy, zobaczysz tutaj Syrię, byłby to obszar Seleucydów. Następna grupa, Ptolemeusze, znajduje się w Egipcie, na południu.

Wracając do tego slajdu, mamy Seleucydów w Syrii na północ, na północ od Jerozolimy, w ziemi palestyńskiej, a następnie mamy Ptolemeuszy w Egipcie na południu. Teraz przez jakiś czas Izraelici, i pamiętajcie, lud Boży, Izraelici, wyglądali, jakby w jednej epoce za drugą znajdowali się pod obcym panowaniem i panowaniem, i nie inaczej jest w tym przypadku. Teraz, gdy Aleksander umiera, znajdują się przede wszystkim pod panowaniem Ptolemeuszy w Egipcie.

Ponownie, są to dwie potęgi tamtych czasów, Ptolemeusze i Seleucydzi. Zatem przede wszystkim Izrael znajduje się pod panowaniem Ptolemeuszy z Egiptu. Ogólnie rzecz biorąc, było to dobre doświadczenie.

Ptolemeuszy żyło im się całkiem łatwo. Jednakże później władza przeszła w ręce Seleucydów i pod rządami Seleucydów sprawy nie były takie proste. Zatem Izrael znalazł się pomiędzy północą a południem i teraz był rzucony tam i z powrotem. Zatem teraz znajdują się pod rządami Seleucydów, co nie było już tak spokojne i niezbyt dobre doświadczenie.

Jednak pod rządami Seleucydów doszło do punktu kulminacyjnego. Ponownie Seleucydzi nie traktowali Izraelitów tak miło, a zwłaszcza jednego z władców, osobę, którą nazywamy Antiochem Epifanem IV. Odnotował w waszych książkach lub w swoich notatkach kryzys pod rządami Antiocha Epifanesa.

W okresie mniej więcej 175–63 p.n.e. rządili Antioch Epifan i Seleucydzi. Antioch Epifan to znowu jeden z Seleucydów, znany z tego, że wkraczał do Jerozolimy. Pewnego razu wszedł i zasadniczo splądrował świątynię, zabrał całe złoto i całe bogactwo, a nawet zamordował pewną liczbę Żydów.

A później wrócił ponownie i tutaj całkowicie zniszczył i zbezczeszczył świątynię. Więc wszedł i zniszczył świątynię, jak głosi legenda. Zabił świnię przy ołtarzu.

Zmienił nazwę świątyni według boga Zeusa, greckiego boga Zeusa, kalając świątynię boga Izraela i wszystko zniszczył. I znowu, był to swego rodzaju szczyt lub kulminacja rządów Seleucydów nad Izraelem. Trwało to przez chwilę, aż znowu nie będę w tym momencie dokładnie podawać dat ani niczego podobnego, ale trwało to przez chwilę, aż pojawiła się osoba o imieniu Judasz Machabeusz, zobaczycie nawiązując do Machabeuszy w twoich notatkach, Judasz Machabeusz, syn arcykapłana, poprowadził serię buntów przeciwko Seleucydom, próbując wydostać ich z Jerozolimy.

Jeszcze raz trzeba pamiętać, że to jest lud Boży, Żydzi, i to jest ich świątynia, w której mieszka z nimi Bóg. To jest święta przestrzeń. To jest święte miasto.

A teraz macie bandę cudzoziemców, którzy weszli do niego i zbezczścili go. Zrabowali to. Zbezczścili go, zmieniając jego nazwę na imię obcego pogańskiego boga.

A teraz Judasz Machabeusz prowadzi swego rodzaju nacisk na uwolnienie świątyni od Seleucydów. I właśnie to potrafił. Judasz Machabeusz i jego grupa ostatecznie uwolnili Jerozolimę i świątynię spod kontroli Seleucydów.

Przez bardzo krótki czas, przez około 80 lat, Izrael cieszył się wolnością od obcego ucisku i obcych rządów. I tak było do czasu, gdy pojawiła się kolejna wielka potęga światowa. Porozmawiamy o nich za chwilę.

Ale inną rzeczą, którą prawdopodobnie wiecie o Judaszu Machabeuszu, jest Juda Machabeusz, po uwolnieniu świątyni Żydzi ponownie poświęcili świątynię i faktycznie ustanowili ceremonię poświęcenia, którą Żydzi nadal obchodzą, czyli co? Tak, Chanuka to święto, które celebruje wolność oraz ponowne poświęcenie i oczyszczenie świątyni. Istnieje legenda i tradycja związana z tym, co wydarzyło się w tym czasie. Zatem teraz przez 80 lat, mniej więcej 80 lat, Izrael cieszy się pewną miarą wolności, aż do powstania następnego imperium.

A z twoich notatek kolejnym wschodzącym imperium światowym byli Rzymianie. Przez cały ten czas, przez większą część tego czasu, Rzym właściwie zaczynał to robić, w pewnym sensie wyłaniały się one na horyzoncie. A w 63 roku p.n.e., przepraszam, 60, tak, 63, wtedy władzę przejmuje następna potęga światowa, a mianowicie Rzymianie.

I faktycznie, przez resztę czasu Nowego Testamentu i przez jakiś czas, który nadejdzie, Izrael znajdzie się pod panowaniem Rzymian. Zatem cały Nowy Testament jest pisany do ludu Bożego zamieszkującego miejsca znajdujące się pod panowaniem rzymskim. Zatem Rzym, ta wschodząca potęga światowa, faktycznie zaczyna jeszcze bardziej rozszerzać swoje królestwo. Zauważycie, że ta czerwona linia w pewnym sensie pokazuje zakres panowania rzymskiego w pierwszym wieku.

Jeszcze raz, żeby było jasne, Jerozolima będzie tutaj. Oto współczesna Turcja, Azja Mniejsza i Grecja. Są Włochy i Rzym.

Hiszpania tutaj, w Egipcie. I tak ta czerwona linia sięga niemal do współczesnej Anglii i Szkocji. Pod koniec pierwszego wieku panowanie rzymskie nie przypominało niczego, czego doświadczili wcześniej.

Zatem po raz kolejny nikt, praktycznie nikt mieszkający na tym obszarze nie uniknął skutków panowania rzymskiego, ponownie włączając Jerozolimę i Palestynę, ziemię ludu Bożego. I zaczniemy widzieć, zwłaszcza w listach Pawła, prawie wszystkie listy, do których się zwraca, większość z nich jest adresowana do miast współczesnej Azji Mniejszej, która jest swego rodzaju siedliskiem panowania rzymskiego, jednym z siedlisk rzymskiego panowania reguła. Zatem nigdzie lud Boży nie mógłby żyć bez wpływu rzymskiego panowania.

A teraz jedna z rzeczy, które zrobili Rzymianie. Próbuje to ująć bardzo, bardzo prosto. Jedną z rzeczy, które zrobili, aby administrować tak dużym terytorium, oto Rzym, aby administrować tak dużym terytorium, Rzym podzielił go na prowincje i miał różne sposoby rządzenia lub rządzenia tymi różnymi prowincjami. A jednym ze sposobów, w jaki mogli to zrobić, jednym ze sposobów, w jaki zarządzili niektórymi prowincjami, był tak zwany król-klient.

Oznacza to, że wydaje się, że Rzym, w zależności od tego, jak łatwo było to możliwe lub jak łatwo ludzie poddali się lub poddali się rzymskiemu panowaniu, czasami wpływał na sposób, w jaki Rzym nim rządził. Tak więc, jeśli pewien obszar ich królestwa, pewien obszar, stawiał opór i podjął walkę, wówczas oczywiście Rzym miał zamiar wdrożyć bardziej rygorystyczne środki. Jednakże w innych obszarach, które mogły przyjść spokojniej i łatwiej, czasami pozwolono im mianować rodzimych władców nad własnym krajem, pod warunkiem, że postępowali zgodnie z Rzymem.

Mieli trochę więcej swobody. Często nazywano ich królami-klientami. Za chwilę porozmawiamy o jednym z tych królów-klientów, ale chcę się skupić na trzech rzeczach, jeśli chodzi o skutki rządów rzymskich.

A tak na marginesie, większość ludzi w I wieku, wielu z nich, uważałyby panowanie rzymskie za coś dobrego. Ale jakie były niektóre skutki panowania rzymskiego? Po pierwsze, teraz istniał wspólny język, który zjednoczył całe imperium. Obejmuje to, w pewnym sensie sięgnę także do Aleksandra Wielkiego, ale teraz, dzięki wyczynowi Aleksandra Wielkiego, a teraz za panowania rzymskiego, istnieje wspólny język, który jednoczy całe imperium, a jest nim greka.

Wielu ludzi w tamtych czasach było trójjęzycznych, prawdopodobnie mówiło po łacinie i grece, a przynajmniej w przypadku Żydów wielu z nich mówiło po hebrajsku,

grecku i aramejsku. Myślę, że Jezus był prawdopodobnie trójjęzyczny. Prawdopodobnie mówił także po hebrajsku, aramejsku i grecku.

Ale wraz z rozprzestrzenianiem się imperium Aleksandra, a następnie późniejszego imperium rzymskiego, teraz całe imperium zostało zjednoczone wspólnym językiem. To jest język codziennego handlu i codziennych rozmów, i to był grecki. Drugim wytworem, zwłaszcza tego zjawiska rozprzestrzeniania się panowania rzymskiego, jest to, co niektórzy nazywają Pax Romana, czyli pokój rzymski.

Innymi słowy, Rzym, tak długo jak przestrzegałeś rzymskich rządów, Rzym, jedną z korzyści było to, że Rzym obiecał ci wolność i pokój oraz wolność od konfliktów i wojen. Zatem podporządkowanie się Rzymowi w I wieku było bardzo ryzykowne i w zamian za twoje podporządkowanie się, Rzym zaoferowałby korzyści w postaci pokoju, ochrony i braku działań wojennych. Trzecią rzeczą był zaawansowany system transportu i komunikacji.

Wraz z rozprzestrzenianiem się panowania rzymskiego komunikacja i transport stały się możliwe w sposób, jakiego nie było wcześniej. Oto trzy z korzyści. Nie sądzę, abyśmy mogli zbyt wiele mówić o tym, jak może to wpłynąć na to, jak rozumiemy części Nowego Testamentu, a może tak się stanie, gdy przyjrzymy się niektórym dokumentom Nowego Testamentu.

Chcę jednak podkreślić te trzy zalety panowania rzymskiego. Wspólny język zjednoczył teraz imperium, Pax Romana, obietnica pokoju, brak działań wojennych, ochrona pod panowaniem rzymskim, jeśli się zastosujesz, a następnie ostatecznie rozwinął się transport i komunikacja w wyniku Cesarstwa Rzymskiego. Powiedziałem, że jednym ze sposobów, w jakie Rzym sprawował władzę nad swoimi rozległymi terytoriami i prowincjami, w tym za pośrednictwem królów-klientów.

To znowu dotyczy szczególnie części królestwa. Kiedy Rzym zaczął rozszerzać swoje panowanie i aneksować różne kraje i miejsca geograficzne, ponownie, jeśli przybywali po cichu i nie podejmowali walki, i zależnie od innych okoliczności, często pozwalano im ponownie, za pozwoleniem panowania rzymskiego, pod warunkiem, że będzie to zgodne z panowaniem rzymskim, będą mogli wyznaczyć własnego władcę. A jeden z tych królów-klientów, którego nazwałem w twojej notatce okrutnym królem, nazywał się Herod Wielki.

Czytałeś o Herodzie Wielkim. Czytasz o Herodzie jako o królu, który rządził ziemią Palestyny podczas wydarzeń poprzedzających narodziny Jezusa. Herod był królem-klientem, który ponownie rządził Judeą podczas narodzin Jezusa Chrystusa.

Czytaliście o nim w Ewangeliach. I Herod był znany, Herod był jedną z tych osób, o których wiedzano, jak sama nazwa wskazuje w waszych notatkach, że byli okrutnym królem. Herod był jedną z tych osób, które były znane jako swego rodzaju wariat.

Był nim, gdy czyta się historie o nim i innych starożytnych pisarzach, historie te są bardzo zgodne z tym, co wiemy o nim w Ewangeliach. Jedna z historii głosi, że Herod był całkiem skłonny skazywać ludzi na śmierć, nawet jeśli niezależnie od tego, jak blisko byli od niego, gdyby podejrzewał, że stanowią zagrożenie dla jego tronu, kazałby ich zabić. Jedna z historii głosi, że pewnego razu Herod dowiedział się o kimś ze swojej grupy towarzyszy, to znaczy dowiedział się, że ta osoba będzie próbowała uzurpować sobie jego tron.

Tak więc Herod pewnego wieczoru urządził imprezę przy basenie i zaprosił wszystkich tych ludzi. A mając wokół siebie tylu ludzi, kazał kilku swoim ludziom utopić tego faceta w basenie, gdy nikt nie patrzył, ponieważ podejrzewał, że zamierza przejąć tron. Zatem działania Heroda z 2 rozdziału Ewangelii Mateusza naprawdę nie są pozbawione charakteru.

Kiedy czytamy o Herodzie, który zamordował wszystkich chłopców w Jerozolimie, czyli Betlejem, w wieku do dwóch lat i młodszych, co i tak nie byłoby zbyt dużą liczbą, prawdopodobnie poniżej tuzina, biorąc pod uwagę wielkość ówczesnego Betlejem, ale te działania nie odbiegają od tego, co wiemy o Herodzie gdzie indziej. Herod był znany z wysokich podatków nakładanych na naród żydowski, a głównie z finansowania swoich projektów budowlanych, takich jak świątynia, którą zbudował w Jerozolimie. Zatem Herod był jednym z tych królów-klientów, którzy zarządzili Judeą w czasach panowania rzymskiego.

Był to krytyczny okres dla ludu Bożego z kilku powodów. Po pierwsze, wraz z rozprzestrzenianiem się panowania rzymskiego działo się kilka ciekawych rzeczy. Po pierwsze, dopóki chrześcijanie w I wieku n.e. mogli być postrzegani jako kolejna wersja judaizmu, religii żydowskiej, w zasadzie byli tolerowani.

W przeważającej części, pomimo wielu historii, które słyszymy, za czasów Nerona, jednego z cesarzy rzymskich, miały miejsce dość intensywne prześladowania. Wiesz, słyszysz niektóre historie o chrześcijanach wyciąganych na ulice, ścinanych i zabieranych na areny, gdzie byli rozrywani przez zwierzęta. Rzeczywiście, w I wieku było to dość rzadkie.

Poza tym sporadycznie, a zdarzało się to sporadycznie, przez większość czasu Rzym zadowalał się pozostawieniem chrześcijan w spokoju, zwłaszcza jeśli byli postrzegani jako kolejna religia żydowska, podobnie jak judaizm Starego Testamentu. Problemy zaczęły się, gdy zaczęli się od tego oddzialać lub podejrzewali, że się od tego różnią, a kiedy to zrobili, i mówili rzeczy, które wydawały się wywrotowe i kwestionowały rzymskie rządy. Jednak w większości przypadków jedną z rzeczy, które musimy zrobić, jest to, że gdy myślimy o chrześcijaństwie z I wieku n.e., to czy mamy taki obraz, że przez każde miasto w Rzymie maszerowali żołnierze, którzy chodzili od domu do domu i wyciąganie chrześcijan na ulicę i zabijanie ich.

To po prostu nieprawda. Jak zobaczymy, większość prześladowań nie pochodziła z Rzymu. Miało ono charakter lokalny i miało charakter bardziej sporadyczny, w niektórych lokalizacjach.

W innych miejscach Rzym zdawał się tym nie przejmować, a cesarz, przynajmniej w I wieku n.e., nie przejmował się zbyt chrześcijanami i zostawiał ich w spokoju. Ponownie wiele problemów wynikało raczej z poziomu lokalnego, związanego z chrześcijanami, a nie z Cesarstwa Rzymskiego. Zatem w przeważającej części życie chrześcijan pod panowaniem rzymskim byłoby stosunkowo spokojne, ale znowu wiele problemów miało charakter lokalny i sporadycznie było bardziej intensywne.

Ale inną rzeczą jest to, że zarówno Żydzi, jak i chrześcijanie, wraz z rozprzestrzenianiem się Cesarstwa Rzymskiego, zarówno Żydzi, jak i chrześcijanie oraz Żydzi jako lud Boży, zadawali to pytanie przez długi czas. A to znaczy, co pod panowaniem Rzymu znaczy żyć jako lud Boży? Jak dalece możemy dostosować się do panowania rzymskiego i nadal zachować wierność Jezusowi Chrystusowi? W jakim stopniu możemy oddać wierność Rzymowi i Cezarowi, zachowując jednocześnie naszą odrębną tożsamość ludu Bożego? Zobaczymy, że kwestia ta pojawi się także w wielu dokumentach Nowego Testamentu. Co to znaczy być ludem Bożym w pogańskim środowisku pod panowaniem rzymskim, gdzie wierzymy, że Jezus jest Panem, ale Cezar zasiada na tronie? Co to znaczy? Jak na to reagują lud Boży? W jakim stopniu zachowuję swoją tożsamość jako lud Boży, jako chrześcijanin, a mimo to żyję pod panowaniem rzymskim? To będzie zatem kluczowe pytanie, które będzie pojawiać się wiele razy w Nowym Testamencie.

W porządku, znowu można powiedzieć więcej i można to oczywiście wypełnić o wiele bardziej szczegółowo, ale starałem się malować bardzo szerokimi pociągnięciami pędzla, w pewnym sensie politycznym, to, co działo się przed Nowym Testamentem. Jedną rzeczą, którą można zauważyć, jest to, że lud Boży doświadczył życia pod obcym uciskiem. Lud Boży, dla którego Bóg obiecał, że syn Dawida będzie nad nim panował, że Bóg da im królestwo, że Bóg będzie ich królem, a król zasiądzie na tronie.

Bóg zawarłby z nimi przymierze. Teraz odkrywają, że nie ma króla na tronie i nie ma syna Dawida. Pamiętacie obietnicę daną Dawidowi ze Starego Testamentu, przymierze z Dawidem? Nie ma syna Dawida na tronie.

Obecnie świątynia została zniszczona i splądrowana. Gdziekolwiek się rozejrzę, widać obce wpływy, więc co to mówi o Bożych obietnicach? Co to mówi o nas jako o ludu Bożym? Dlatego nieustannie zmagają się z kwestią tożsamości i żyją w kontekście obcych rządów, ucisku i wpływów pogańskich. Co to znaczy żyć jako lud Boży, gdy wydaje się, że Boże obietnice się nie spełniają? Faktycznie, Bożym obietnicom zdaje się zaprzeczać obecna sytuacja polityczna w I wieku.

Zastanawiają się więc, gdzie są Boże obietnice i co to znaczy być ludem Bożym żyjącym w tego rodzaju sytuacji? Jakież inne pytania? W której części tablicy w sekcji Treść znajdują się notatki i program nauczania? Założyłem je wczoraj wieczorem i coś się stało. Nie jestem pewien co. Notatki nie pojawiły się.

Nie jestem pewien, jak się tam nie dostali, ale właśnie sprawdziłem przed przyjściem na zajęcia i zarówno notatki, jak i notatki są na tablicy w sekcji Treść.